

ΠΕΡΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟΚΡΥΣΑΛΛΩΣΗ

10ο Μήνυμα

Ο Δαβίδ, ο Μεμφιβοσθέ και η Καλοσύνη του Θεού

Αναγνώσματα από την Αγία Γραφή—Β΄ Σαμ 9:1-13, Ρωμ 2:4,
Εφ 2:7, 4:32, Τιτ 3:4-5, Κολ 3:12

I. Το Β΄ Σαμουήλ 9:1-13 καταγράφει το πώς ο Δαβίδ δείχνει καλοσύνη στον Μεμφιβοσθέ, στον Γιο του Ιωνάθαν:

- A. Ο Δαβίδ ένιωσε την υποχρέωση να δείξει καλοσύνη, για χάρη του Ιωνάθαν, σε κάθε απόγονο που είχε απομείνει από τον οίκο του Σαούλ. Έτσι, ρώτησε έναν δούλο από τον οίκο του Σαούλ, «Δεν απομένει κάποιος ακόμα από την οικογένεια του Σαούλ, για να κάνω σ' αυτόν έλεος Θεού;»—Β΄ Σαμ 9:3α.
- B. Ο δούλος είπε στον Δαβίδ ότι υπήρχε ακόμα ένας γιος του Ιωνάθαν, ο Μεμφιβοσθέ, ο οποίος ήταν χωλός στα δυο του πόδια—Β΄ Σαμ 9:3β.
- Γ. Ο Δαβίδ είπε στον Μεμφιβοσθέ ότι θα του έδειχνε καλοσύνη για χάρη του Ιωνάθαν, του πατέρα του, αλλά και του υποσχέθηκε ότι θα του απέδιδε όλα τα κτήματα του Σαούλ, του παππού του, και ότι θα έτρωγε στο τραπέζι του βασιλιά για πάντα—Β΄ Σαμ 9:7, 13.
- Δ. Ο βασιλιάς Δαβίδ διαφύλαξε τη ζωή του Μεμφιβοσθέ, αποκατέστησε όλη την κληρονομιά του, και τον προσκάλεσε να γιορτάσει στο ίδιο τραπέζι μαζί του—Β΄ Σαμ 9:7, 9.
- E. Ο Δαβίδ έδωσε στον Μεμφιβοσθέ ό,τι ανήκε στον Σαούλ και σε όλον τον οίκο του. Ο Μεμφιβοσθέ έτρωγε στο τραπέζι του βασιλιά συνεχώς, «ήταν δε χωλός και στα δυο του πόδια»—Β΄ Σαμ 9:9, 13.

II. Ο Μεμφιβοσθέ δεν είχε καμία βάση για να λάβει χάρη, όμως έλαβε χάρη (από τον Δαβίδ). Το ίδιο ισχύει ανάμεσα σε μας και τον Θεό:

- A. Ο Μεμφιβοσθέ δεν είχε καμία θέση μπροστά στον Δαβίδ—Β΄ Σαμ 9:1-6:
 - 1. Έλαβε καλοσύνη όχι χάρη στον εαυτό του, αλλά χάρη σ' ένα άλλο πρόσωπο—Β΄ Σαμ 9:7.
 - 2. Αυτό ισχύει και για έναν αμαρτωλό μπροστά στον Θεό—Ρωμ 2:4.
- B. Η «Λοδεβάρ», το μέρος όπου έζησε ο Μεμφιβοσθέ, είναι μια εβραϊκή λέξη που σημαίνει «μέρος χωρίς χορτάρι, χωρίς βοσκή». Ο κόσμος σήμερα είναι σαν τη «Λοδεβάρ»—Β΄ Σαμ 9:4:
 - 1. Ο Μεμφιβοσθέ, ο οποίος είχε ξεφύγει από τον Δαβίδ, ζούσε σε έναν τόπο χωρίς χορτάρι, χωρίς καμία προμήθεια ζωής—Β΄ Σαμ 9:4.
 - 2. Ο αμαρτωλός, που είναι μακριά από τον Θεό, ζει επίσης σε έναν τόπο χωρίς χορτάρι.
- Γ. Ο Μεμφιβοσθέ δεν αναζήτησε τον Δαβίδ, αλλά ο Δαβίδ έστειλε άνδρες για να παραλάβουν τον Μεμφιβοσθέ—Β΄ Σαμ 9:4-5.
- Δ. Όταν ο Δαβίδ είπε, «Μεμφιβοσθέ», υπήρχε συμπόνια στην καρδιά του καθώς και ένας ευχάριστος τόνος στη φωνή του—Β΄ Σαμ 9:6-7:
 - 1. Με την αναφώνηση του ονόματός του, ο Δαβίδ φανέρωσε την καρδιά του, που εξέφραζε την καρδιά του Θεού—Α΄ Σαμ 16:7.
 - 2. Η καρδιά του Δαβίδ ήταν γεμάτη καλοσύνη και συμπόνια—Α΄ Σαμ 20:14-15.

Α΄ ΚΑΙ Β΄ ΣΑΜΟΥΗΛ

10ο Μήνυμα (συνέχεια)

III. Πνευματικά μιλώντας, είμαστε όλοι σαν τον Μεμφιβοσθέ, τον εγγόνο του Σαούλ (Β΄ Σαμ 4:4), ο οποίος ήταν χωλός και στα δυο του πόδια:

- A. Παρόλο που ο Μεμφιβοσθέ δειπνήσε συχνά με τον βασιλιά, παρέμεινε χωλός στα δύο του πόδια—Β΄ Σαμ 9:7.
- B. Αφού ο Μεμφιβοσθέ είχε λάβει χάρη από τον Δαβίδ, κοίταζε μόνο τα πλούτη πάνω στο τραπέζι του Δαβίδ. Δεν κοίταζε τα ανάπηρα πόδια του κάτω από το τραπέζι.
- Γ. Όπως ο Μεμφιβοσθέ, έτσι κι εμείς μπορούμε να δειπνήσουμε στο τραπέζι του Βασιλιά παρόλο που είμαστε ακόμα χωλοί—Β΄ Σαμ 9:13:
 - 1. Τα δύο μας πόδια είναι ανάπηρα, αλλά βρίσκονται κάτω από το τραπέζι.
 - 2. Αφού έχουμε σωθεί, πρέπει να ξεχάσουμε τα ανάπηρα πόδια μας και να καθίσουμε στο τραπέζι του Βασιλιά μας, του Ιησού Χριστού, ώστε να Τον απολαμβάνουμε—Β΄ Σαμ 9:7, Ρωμ 14:17, Νε 8:10:
 - α. Κάθε φορά που κοιτάζουμε τον εαυτό μας, ανακαλύπτουμε ότι είμαστε χωλοί και αποθαρρυνόμαστε—βλ. Ασμ 2:8—3:5.
 - β. Πρέπει να κοιτάζουμε μόνο τα πλούτη πάνω στο τραπέζι του Κυρίου και να τα απολαμβάνουμε—Εφ 3:8.
 - 3. Αυτά που ο Κύριος προσφέρει σε μας είναι θαυμάσια, πλούσια και γλυκά. Απλά χρειάζεται να τα τρώμε—Ιω 6:50-51, 53-57, Μτ 8:11, 22:2, Απ 19:9.
- Δ. Χρειάζεται να αποφεύγουμε την ενδοσκόπηση του εαυτού μας και να αποβλέπουμε προς τον Κύριο—Εβρ 12:2, 2:9.
- Ε. Όταν κοιτάζουμε μόνο τα πλούτη και τη χάρη, που ο Θεός προσφέρει σε μας, θα είμαστε γαλήνιοι και η καρδιά μας θα είναι ικανοποιημένη—Μτ 5:6, 14:20.

IV. Η καλοσύνη του Δαβίδ προς τον Μεμφιβοσθέ υποδηλώνει την καλοσύνη του Θεού—Β΄ Σαμ 9:3, Ρωμ 2:4, Εφ 2:7, Τιτ 3:4-5:

- A. Καλοσύνη είναι η φιλανθρωπική αγαθότητα που προέρχεται από το έλεος και την αγάπη του Θεού—Εφ 2:4, 7.
- B. Η καλοσύνη και η αγάπη του Σωτήρα μας Θεού μάς έσωσε και μας διαφοροποίησε από τους άλλους—Τιτ 3:4:
 - 1. Η χάρη του Θεού φέρνει τη σωτηρία στον άνθρωπο. Έχουμε σωθεί δια της χάρης του Κυρίου—Τιτ 2:11, 3:7.
 - 2. Η επιστολή προς Τίτον 3:5 λέει ότι ο Θεός μάς έσωσε σύμφωνα με το δικό Του έλεος:
 - α. Το έλεος του Θεού φτάνει πιο μακριά από τη χάρη Του—Ρωμ 9:15-16, 18, 23, Εβρ 4:16.
 - β. Η οικτρή κατάστασή μας δημιούργησε ένα μεγάλο χάσμα ανάμεσα σε μας και τη χάρη του Θεού.
 - γ. Το έλεος του Θεού γεφύρωσε αυτό το χάσμα και μας έφερε στη σωτηρία της χάρης Του—Ρωμ 2:4, 9:23.
 - 3. Στην προς Τίτον 3:4 και 5 ο Παύλος δεν μιλάει για τη χάρη, αλλά για την καλοσύνη, την αγάπη και το έλεος:
 - α. Αγάπη είναι η πηγή της χάρης. Στην Α΄ Ιωάννου αγγίζουμε την αγάπη του Θεού Πατέρα, που είναι η πηγή της χάρης—Α΄ Ιω 3:1, 4:9-10.
 - β. Στην καρδιά του Θεού Πατέρα υπάρχει αγάπη. Όταν αυτή η αγάπη εκφράζεται διαμέσου του Υιού, γίνεται χάρη—Ιω 1:14, 16-17.
 - γ. Καλοσύνη είναι η στάση του Θεού καθώς μας μεταδίδει τη χάρη—Εφ 2:7.

ΠΕΡΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟΚΡΥΣΑΛΛΩΣΗ

10ο Μήνυμα (συνέχεια)

- δ. Όταν έχουμε έλεος, αγάπη και καλοσύνη, αυτόματα έχουμε και χάρη—Τιτ 3:4-5, 7.
 - ε. Ο Θεός Πατέρας μας μάς δείχνει αγάπη, έλεος και καλοσύνη. Μέσω αυτών μας σώζει ο Θεός—Τιτ 3:4-5.
- Γ. Στους επερχόμενους αιώνες—στην εποχή της χιλιετίας και στον αιώνα τον άπαντα—ο Θεός θα δείχνει «τον υπερβολικό πλούτο τής χάρης του με την αγαθότητά του σε μας εν Χριστώ Ιησού»—Εφ 2:7:
- 1. Με την καλοσύνη του Θεού μεταδίδεται η χάρη Του σε μας—Εφ 2:8.
 - 2. Τα πλούτη της χάρης του Θεού στην καλοσύνη Του ξεπερνούν κάθε όριο—Εφ 2:7:
 - α. Αυτά είναι τα πλούτη του ίδιου του Θεού για την απόλαυσή μας—Εφ 3:8.
 - β. Τα πλούτη της χάρης του Θεού στην καλοσύνη Του θα εκτίθενται δημόσια στην αιωνιότητα—Εφ 2:7.
- Δ. Ένα από τα στοιχεία του καρπού του Πνεύματος είναι η καλοσύνη—Γαλ 5:22:
- 1. Έχοντας ντυθεί τον καινούργιο άνθρωπο (Κολ 3:10), χρειάζεται να ντυθούμε, λοιπόν, ως εκλεκτοί τού Θεού, άγιοι και αγαπημένοι, με σπλάχνα οικτιρμών και καλοσύνη (Κολ 3:12).
 - 2. Ο απόστολος Παύλος ήταν διάκονος του Θεού, με καλοσύνη, και μας πρόσταξε να συνεχίσουμε στην καλοσύνη του Θεού—Β΄ Κορ 6:4, 6, Ρωμ 11:22.
 - 3. Η αγάπη αγαθοποιεί (Α΄ Κορ 13:4). Χρειάζεται δε να γίνουμε, ο ένας στον άλλον, χρήσιμοι, εύσπλαχνοι, συγχωρώντας ο ένας τον άλλον, όπως και ο Θεός μας συγχώρησε εν Χριστώ (Εφ 4:32).